

Sygn. akt II K 94/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Nalepa

Protokolant: Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2017 roku na rozprawie sprawy

P. B.

s. A. i E. z domu E.

ur. (...) w S. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 03.02.2017 r. w m. K., ul. (...), woj. (...), umyślnie naruszył zasady w ruchu drogowym przez to, że będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym do stężenia: I próba 0,28 mg/l o godzinie 12:07, alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem ciężarowym marki D. o nr rej. (...), naczepa (...) nr rej. (...) po drodze publicznej, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w S. (...) z dnia 14.10.2016 r. sygn. II K 192/16,

tj. o czyn z art. 178a§4 kk

orzeka:

1. oskarżonego P. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu ustalając, iż dopuścił się go również w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w S. (...) z dnia 14.10.2016 r. w sprawie II K 192/16 i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 4 kk na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 2 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 8 (ośmiu) lat uznając, iż zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami;
3. na podstawie art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego;
4. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie od 3 lutego 2017 r. godzina 12:05 do dnia 3 lutego 2017 r. godzina 16:12 przyjmując, że jest równoważny 1 (jednemu) dniowi kary pozbawienia wolności;
5. na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego w punkcie 2 zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 lutego 2017 roku;

6. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 562,95 (pięciuset sześćdziesięciu dwóch złotych, dziewięćdziesięciu pięciu groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę kwocie 60 (sześćdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

W dniu 3 lutego 2017 roku około godziny 12:5 funkcjonariusze KPP Ł. (...)w K. na Drodze Krajowej nr (...) dokonali zatrzymania zestawu ciężarowego z naczepą marki D. o nr rej. (...). Kierowcą tego pojazdu okazał się P. B., który następnie został poddany badaniom stanu trzeźwości urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Pierwsze badanie, przeprowadzone za pomocą urządzenia typu Alcosensor o godz. 12:07 wykazało u oskarżonego 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejna próba wykonana za pomocą urządzenia Alcosensor wykonana o godz. 12:27 wykazała stężenie 0,20 mg/ l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 15-16,80 – 80v, zeznania świadków: J. S. – k. 80v-81, K. K. – k. 81 protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 5)

Urządzenie kontrolno – pomiarowe użyte do badania posiadało ważne świadectwo wzorcowania.

(dowód: świadectwo wzorcowania – k. 6)

P. B. ukończył 26 lat. Żonaty. Na utrzymaniu ma córkę w wieku 2 lat. Obciążony alimentami w kwocie po 400 złotych miesięcznie. Zatrudniony jako magazynier z wynagrodzeniem godzinowym w wysokości 10 złotych. Nie posiada majątku. Upřednio karany za czyn z art. 178 a § 1 kk oraz z art. 207 § 1 kk

(dowód: dane osobopoznawcze – k. 51, umowa o pracę – k. 78, dane o karalności – k. 12-14, odpis wyroku –k 47)

Oskarżony nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Wykazuje inne zaburzenie czynności psychicznych w postaci uzależnienia od alkoholu. W czasie czynu oraz prowadzonego postępowania miał ograniczoną w stopniu nieznacznym zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem z powodu upojenia alkoholowego prostego, którego skutki mógł i powinien przewidzieć.

(opinia sądowo psychiatryczna – k. 67- 69)

P. B. zarówno w toku dochodzenia, jak i na rozprawie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że poprzedniego dnia wieczorem wypił piwo na postoju. Następnego dnia rano otrzymał telefon od pracodawcy z poleceniem dalszej jazdy. Ruszył z parking, nie był pewny czy jest trzeźwy, postanowił zjechać na kolejny parking i się zbadać. Wówczas zatrzymała go Policja. Ma gospodarstwo rolne 14 ha, korzysta z pomocy innych osób, aby wykonywać prace polowe ciągnikiem. Leczy się odwykowo. Uczęszcza na spotkania anonimowych alkoholików.

(wyjaśnienia oskarżonego – k. 15-16, 80-80v)

Sąd pozytywnie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Nie budzi on wątpliwości ani co do faktu kierowania przez oskarżonego samochodem na drodze publicznej pod wpływem alkoholu, ani też co do wysokości stężenia alkoholu w jego organizmie. Zasadniczym dowodem sprawstwa oskarżonego jest przede wszystkim niekwestionowany przez strony w toku postępowania protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego, którym zbadano oskarżonego bezpośrednio po zatrzymaniu. Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się do winy potwierdzają spożywanie przez niego alkoholu przed zatrzymaniem go, korespondując z wynikami użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony nie zgłaszał uwag ani zastrzeżeń co do sposobu, ani wyniku badania, nie żądał też ponownych badań ani pobrania krwi. Fakt prowadzenia przez oskarżonego pojazdu mechanicznego po drodze publicznej w krytycznym dniu potwierdzają także zeznania przez funkcjonariuszy dokonujących zatrzymania oskarżonego i badania jego trzeźwości bezpośrednio po

zatrzymaniu. Sąd uznał zatem za nie budzące wątpliwości, iż taki, a nie inny wynik tych badań spowodowany był spożywaniem przez oskarżonego alkoholu zanim został zatrzymany.

Sąd zważył, co następuje:

Art. 178 a § 1 kk przewiduje iż podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 1 był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 co wynika z § 4 w/w przepisu.

Definicję stanu nietrzeźwości zawiera art. 115 § 16 kk przyjmujący, iż zachodzi on, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne w kontekście cytowanego przepisu jednoznacznie wskazują, iż oskarżony prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, w ruchu lądowym dopuszczając się tym samym przestępstwa z art. 178 a § 1 kk.

Jednocześnie jak wynika z akt sprawy oskarżony był wcześniej w sprawie Sądu Rejonowego w S. (...) z dnia 14 października 2016 r. w sprawie II K 192/16 karany za czyn z art. 178a § 1 kk (prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości) i skazanie to w dacie popełnienia przezeń zarzucanego mu czynu nie uległo zatarciu.

Wyrokiem tym orzeczono wobec oskarżonego również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Wyrok ten uprawomocnił się 6 października 2016 r. Zatem w dniu 3 lutego 2017 r. zakaz ten obowiązywał.

Tym samym uznać więc należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przepisu art. 178 a § 4 kk.

W przypadku skazania za przestępstwo z art. 178 a § 4 kk, poza wymierzeniem za nie kary, ustawa obliguje Sąd do orzeczenia wobec sprawcy środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami (art. 42 § 3 kk).

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu o rozmiarze powyższego środka karnego Sąd baczyl, by były one adekwatne do okoliczności sprawy, zwłaszcza do stopnia naruszenia przez oskarżonego zasady trzeźwości uczestników ruchu drogowego.

Na niekorzyść poczytano oskarżonemu uprzednią karalność z art. 207 § 1 kk (oczywiście poza skazaniem za czyn z art. 178 a § 1 kk i art. 244 kk w zw z art. 11 § 2 kk, które wchodzi w skład znamion przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego i w związku z tym nie może wpłynąć na zaostrzenie kary – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 1983 r. w sprawie IV KRN 67/83, OSNKW 1984/1/8, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 października 2005 r. w sprawie II Aka 256/05, Orzecznictwo sądów apelacyjnych, wyd. Berida spółka z o.o. z 2006 r. poz. 5). Oskarżony po raz kolejny złamał zasadę trzeźwości poruszając się pojazdem ciężarowym o dużych gabarytach i masie i to na drodze o znacznym natężeniu ruchu kołowego zwiększając potencjalne zagrożenie dla innych uczestników ruchu w sposób większy niż w przypadku kierowania motocyklem czy też samochodem osobowym. Z drugiej strony nie można pominąć, iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego niewiele przekraczało ustawowy próg 0,25 mg/l od którego „rozpoczyna się” odpowiedzialność za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk i nie obniżało w sposób znaczny zdolności do kierowania pojazdem. Oskarżony nie spowodował realnie niebezpiecznej sytuacji na drodze, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wdrożył też leczenie odwykowe.

W takim układzie faktycznym wymierzono oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności usytuowaną w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 178a § 4 kk uznając ją za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przestępstwa.

Brak było podstaw do orzeczenia wobec skazanego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa (art. 69 § 1 kk). Warunkiem formalnym zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary jest, to żeby oskarżony nie był w chwili popełnienia czynu i orzekania karany za przestępstwo na karę pozbawienia wolności. Analiza danych o karalności oskarżonego wskazuje, iż był on w przeszłości karany na karę pozbawienia wolności (sprawa II K 209/16 Sądu Rejonowego w S. (...)) co wyklucza ze względów formalnych, możliwość orzeczenia wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania kary i czyni bezprzedmiotowymi dywagacje na temat zaistnienia szczególnie uzasadnionego wypadku o którym mowa w z art. 69 § 4 kk.

Wobec niepoprawności oskarżonego, zdaniem sądu, żadna inna kara wolnościowa – orzeczona z wykorzystaniem art. 37 a kk, nie spełniłaby swojej roli ani w zakresie odpłaty za to co skazany zrobił (tutaj konieczną jest terapia szokowa), ani też w zakresie prewencji indywidualnej (już raz kara wolnościowa nie odstraszyła skazanego od ponownego złamania zasady trzeźwości, więc rozumując konsekwentnie nie uda się tego rezultatu uzyskać po raz kolejny łagodnym traktowaniem), szczególnej ani też co do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Taka kara dawałaby obywatelom fałszywy sygnał, iż sąd przyzwala na „recydywę” w zakresie kierowania pojazdami pod wpływem alkoholu, wyrażając to pobłażliwością i delikatną karą.

Rozważając kwestię rozmiaru zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd wziął pod uwagę, że pijani kierowcy są poważnym zagrożeniem na drogach. Postępowanie z tą kategorią nieodpowiedzialnych kierowców winna zatem cechować odpowiednia surowość, a najwłaściwszym narzędziem w ręku Sądu jest w tej mierze środek karny, o jakim mowa w art. 42 kk. Oczywiście jest, że oskarżony po raz drugi naruszył zasadę trzeźwości w ruchu. Jednak w sprawie, jak napisano już wyżej, istnieje przewaga okoliczności łagodzących, którymi są: nieznaczne naruszenie zasady trzeźwości w ruchu, brak spowodowania realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu na skutek jazdy pod wpływem alkoholu. Trzeba też uwzględnić, iż oskarżony przyznał się do winy, wyraził skruchę a także okoliczności życiowe. Oskarżony prowadzi gospodarstwo rolne a na utrzymaniu ma małoletnie dziecko. Pozbawienie go prawa kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi dożywotnio w sposób trwały znacznie utrudni mu wykonywanie prac polowych, ograniczając w sposób odczuwalny dochód z którym musi się dzielić z córką. W tej sytuacji uznano, iż wystarczającym okresem do wdrożenia go do przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym będzie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na stosunkowo długi, bo sięgający niemalże do górnej granicy okres 8 lat, przedłużony o 3 miesięczny czas odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym (w czasie którego zakaz nie biegnie), skutkujący koniecznością ponownego ubiegania się o uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ustalonym przez sąd wymiarze da mu możliwość po upływie połowy okresu środka karnego na jego wykonywanie w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niewyposażonych w blokadę alkoholową (art. 182 a § 1 kk).

Biorąc pod uwagę treść art. 43a § 2 Sąd wymierzył oskarżonemu obligatoryjne w przypadku czynu z art. 178 a § 4 kk świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk obciążono oskarżonego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obowiązkiem zwrotu wydatków oraz na podstawie art. 2 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm) wymierzono mu opłatę.